

אשתו של פרקש מספרת על חוויה יחידה במינה: ליל הכלולות עם אסיר החוזר לכלא

עד אז הוא קרא לי סתם רחל. ישבנו כולנו ואכלנו את ארוחת הבוקר, ואחר כך הוא אמר: "בואי שרי, נלך לים". זה היה משונה, אבל אני הרגשתי שהוא נורא נרגש. הלכנו לים. הוא התחיל לרוץ על החוף. הוא לקח חול והתחיל לשחק, ולקח צדפים והכניס אותם לכיס, ורקד ורץ כאילו הוא היה ילד קטן.

ואז פתאום הוא תפס אותי בידיים שלו, והרים אותי וצעק: "חופש. חופש. חופש!" הוא חיבק אותי כל כך חזק אל הלב שלו והתחיל לבכות. הוא כבר לא יכול היה להחזיק מעמד.

אני ראיתי אותו בוכה וגם אני התחלתי לבכות. ישבנו שם על שפת הים ובכינו יחד כמו ילדים, והאפורפוס שלו, עם אחותי וגיסי, עמדו ולא ידעו מה לעשות.

★ ★ ★

"וכבר שרוש בנות"

אחר כך נכנסנו למכונית, הלכנו היישר הביתה, ואני שמתי לנחמן את כל הדברים שהכנתי לו לבית-הסוהר, שיחלק לי חברים שלו.

שמתי לו עוגה גדולה ושני בקבוקי קוניאק, ועוד דברים טובים שהכנתי. נסענו לי בית-הסוהר, ובדרך נחמן אמר לי: "אני רוצה שאת תתלבשי יפה, שאנשים יראו מה זה אשתו של פרקש, ואני רוצה שתדאגי לעצמי מן הילדים שלי".

הילדים שלו הוא אמר.

כל הדרך אנחנו בכינו והתחבקנו, ועוד פעם בכינו, כי היה לנו מאוד עצוב על הלב. כאשר הגענו, אחרי כל זה, לבית-הסוהר, התחיל לרדת גשם חזק מאד, והוא אמר לי: "את רואה, גם אלוהים בוכה עלי".

דלת נסגרה. סוף-סוף נשארו לבד. האמת שפחדתי כל מיני חברות שלי סיפרו לי שפרקש כבר שש שנים לא ראה אשה. אמרו לי שהוא יתנפל עלי, ושאני צריכה להיזהר ממנו.

אבל זה לא נכון, כל מה שהן אמרו. מה הן מבינות. הוא יכול ללמד כל גבר מה זה עדינות. זה היה חלום. מאז שהכרתי את נחמן התאהבתי בו. אבל מאז הלילה הראשון — אני מתה עליו.

ישר שנכנסנו לחדר ונשארו לבדנו, אחרי שגמרנו את ארוחת הערב שאני הכנתי לכל המשפחה, הוא אמר: "תתארי לעצמך, הם קראו לי אבא. הם קראו לי אבא".

הוא לא יכול היה לשכוח שבזמן הארוחה, אחרי שהוא הגיש לשלוש הבנות שלי שרשרות זהב, הן אמרו לו: "תודה רבה אבא, ונשקו אותו".

★ ★ ★

"כמה שיותר המעדה"

יינו בחדר-המיטות של אחותי, בקומה הרביעית. פרקש ניגש לחלון ואמר: "סוף סוף למעלה, אני הולם לגור תמיד מעל כולם, למעלה, כמה שיותר למעלה".

זה היה בשבע, המשפחה הלכה לקולנוע והשאירה אותנו לבד. באחת בלילה הייתי צמאה, ונחמן קם להכין לי כוס תה. כמעט לא ישנו כל הלילה, אבל זה היה נכלא.

בלילה ההוא זה היה הפעם הראשונה שראיתי לו את העיניים. קודם אחותי הייתה תמיד שואלת אותי: "מה צבע העיניים שלך?" ואני לא יכולתי להגיד לה כי תמיד, כשהוא היה מדבר איתי, הוא היה מסתכל עם העיניים למטה.

עכשיו, בלילה, כששכבתי במיטה, הסתכלתי

ליל הדובש שלנו

מאת רחל פרקש

"הדלת נסגרה... סוף סוף נשארו לבד... האמת היא שפחדתי..."

בעשר הוא היה צריך להיות בחזרה, אבל אנחנו הגענו עשר דקות לפני עשר. כי נחמן אמר שהוא רוצה להראות להם שהוא יותר מבסדר.

בכניסה חיכה לנו מנהל בית-הסוהר, ור' לך אבא? אני רק עשרים וארבע שעות בחוק, ויש לי כבר שלוש בנות".

השאירו אותנו בחדר אחד ביחד, ואנחנו התנשקנו הרבה פעמים, ולא הפסקנו לבכות, עד ששוטר אחד התחיל ככה להשתעל, ובאו ולקחו אותנו.

★ ★ ★

רוצות את אבא

מאז אני חולה. חזרתי הביתה וראיתי שאני מרגישה לא טוב, ולא יכולה ללכת הרבה. נכנסתי למיטה וקראו לרופא, ושאלו אותו מה יש לי.

הרופא אמר כנראה, שאין רפואה בשבילי. מאז שבוע אני שוכבת כל היום במיטה. לא יכולה לקום ולא לעשות שום דבר, ור' האחות שלי והגיס שלי מטפלים בילדות שלי.

הילדות כל הזמן רוצות את אבא, ור' שאלות איפה אבא. אני סיפרתי להם שאבא נסע, עובד באילת ולא יכול לבוא. אמרתי להן: "הוא עובד במקום כזה שאסור לצאת משם".

★ ★ ★

לא יכולה בלעדיו

הילדות לא מבינות מה זה, וכל הזמן האומרות לי שאסע לאילת ואביא את אבא. ואני אומרת להן: "אבא לא יכול ל'בוא".

אני כל כך אומללה. כואב לי לחשוב על העתיד שלי. כל שבועיים יהיה מותר לי לראות אותו רק ביום ראשון, שעה אחת. יחד עם שוטר בחדר. עשרים חודש הוא ישב, וכל העשרים חודש אני אראה אותו רק פעם אחת. כל שבועיים.

אחרי שהייתי במשך שעות בורעותיו — אינני יכולה להיות בלעדיו. אני נהיית חולה אפילו רק מהמחשבה על כך.

הרגע הראשון לבד: נשיקה בחדר המיטות

לו בעיניים וראיתי שיש לו עיניים נהדרות, ירוקות, גדולות כמו של גיימס דין.

אני הייתי עוד עייפה מלפני זה, אבל לא היה איכפת לי. בלילה שעבר עמדתי כל הלילה במטבח והכנתי לו וכל המשפחה אוכל. עוד בבית-הסוהר הוא היה אוהב את האוכל שהייתי מביאה לו, ופעם הוא אפילו ביקש ממני להביא לו כוסכוס מרוקאי. ההר רים שלו ציכום, והוא צבר, והוא רצה לי הכיר את האוכל שלי.

לפני החתונה אנחנו כולנו התרגשנו נורא. האח שלו קנה לו חליפה חדשה וכובע, ואני קיבלתי מתנה מסלון באשרו, שמלת חתונה חדשה. חיכינו לו נורא. היינו מרוי גשים. אני ביחוד הייתי על קוצים, ולא יכולתי להכות.

★ ★ ★

זר פרחים

בגיל 13 אני הכרתי את בעלי הראשון, והתחתנתי איתו מיד. כשהתגרשתי חשבתי להתחיל חיים חדשים, אבל עבר זמן כל כך ארוך לבד, והבנתי שאין לי מזל, ולא יהיה לי יותר אף פעם גבר.

בארץ הייתי מתכתבת עם בעלי, שנשאר במרוקו. התגעגעתי אליו מאוד, למרות שהתגרשנו, ורציתי לחזור למרוקו, גם בשביל שבארץ לא הלך לי, וגם בשביל שרציתי לחזור לבעלי. הבנתי שלא יהיה לי יותר איש אחר.

אבל כשפגשתי את פרקש התאהבתי בו. ועכשיו, שהוא בעלי, אחרי שהייתי איתו, אני לא חושבת יותר על בעלי הראשון.

על יד המיטה שלנו, כל הלילה, עמד זר פרחים שההורים שלו שלחו לו מאמריקה. כל הזמן הרחננו אותם. ההורים שלו ביקשו לדחות את החתונה, כדי להגיע, אבל החלטנו שלא נדחה יותר.

★ ★ ★

"שרי! אהובתי!"

בשש בבוקר, אחרי הלילה, באו אלינו אחותי וגיסי ודודו כדי להעיר אותנו. הם מצאו אותנו כשנחמן עומד ומכין סלט לארוחת בוקר. אז כבר נחמן קרא לי "שרי", ו"אהובתי".